

[Kulturministeren]

ge, at netop ønsket om at etablere kontaktorganet, at det er etableret, og at vi nu tilvejebringer midler, gør, at de opgaver, som vi fortsat gerne ser løst, også vil blive løst. Og der er et fortrinligt samarbejde på feltet mellem Udenrigsministeriet og dets repræsentanter og Kulturministeriet.

Er der opgaver, som man kunne forestille sig ikke ville blive løst, efter at den nye struktur er indført i Udenrigsministeriet, er det efter min mening opgaver, som vi må søge at løse i Kulturministeriet, og vi må om nødvendigt også søge at tilvejebringe midler, fordi der fortsat er opgaver, der skal løses.

Hr. Lysholm Christensen, forstod jeg, gav stort set tilslutning til redegørelsen, men mente dog også, at den ikke rummede så mange nyheder, selv om der var mange initiativer. Nej, det er der jo ikke for den, som følger interesseret med. Men der er faktisk tale om ganske mange initiativer.

På ét felt er jeg nødt til at gøre en enkelt bemærkning, og det er i anledning af det sidste synspunkt, hr. Lysholm Christensen omtalte, nemlig spørgsmålet om beskæringer i folkeoplysningen. Hvad den angår, er det uafviseligt, at der i den debat, vi har om den eksisterende folkeoplysningslov, er en besparelse på 50 mio. kr.

Men jeg må endnu en gang sige uden dog heller at gå helt tæt på denne gang, at det er noget, jeg ikke mener hr. Lysholm Christensen kan sige sig fri for at have et medansvar for – endda slet ikke. Derfor er det svært at stå her og prioritere mellem den opgave, der ligger i folkeoplysningsloven, og andre opgaver, vi gerne ser løst inden for Kulturministeriets regi.

Hr. Søren Hansen, som jeg ved desværre måtte gå, sagde til mig, at jeg måske havde misforstået noget. Han mente, at spørgsmålet om at fejre Carl Nielsen var et eksempel, og at det lige så let kunne have været Carl Th. Dreyer. Jamen lige netop Carl Th. Dreyer gjorde vi noget ud af. Jeg tog oven i købet som kulturminister til Paris og åbnede Dreyerudstillingen. Det lagde man stor vægt på, fordi det var en markant begivenhed, og det var det – det medgiver jeg.

Jeg tog faktisk også til Rom på kraftig opfordring og åbnede en anden vigtig udstilling, nemlig Thorvaldsenudstillingen, som også blev en mægtig succes i Rom. Sagen er altså, at vi fejrer de gode danskere, når der er god grund til det. Hils hr. Søren Hansen og sig det.

Jeg var glad for hr. Steenholdts indlæg og kan kun bekræfte, at der ingen grænser er, eller ikke mod nord, som hr. Steenholdt udtrykte det, når det gælder kulturen. Jeg kan bekræfte, at vi fra regeringens side gerne ser den tanke fremmet, som går ud på at etablere et Kulturens Hus i Nuuk. Vi har rejst spørgsmålet sammen med de grønlandske repræsentanter i Nordisk Ministerråd, og sagen er på dagsordenen videre frem. Det er vores indstilling, at vi skal søge at medvirke til, at de andre nordiske lande vil bidrage til, at et kulturhus i Nuuk kan rejses, endda på de ganske favorable betingelser, som grønlænderne selv har stillet op, i modsætning til Nordens huse i de øvrige lande.

Afsluttende vil jeg sige til hr. Jimmy Stahr, at jeg ikke mener, vi skal gå ind i nogen længere debat om, hvad der stod og ikke stod i redegørelsen. Men jeg vil blot sige til sidst, at når det gælder filmområdet, er jeg selv meget opmærksom på, at her er gode muligheder, også når det gælder om at gøre en indsats i udlandet. Det er vel netop et område, hvor private og det offentlige kunne gå sammen, og jeg mener faktisk også, det er ved at ske. Der er bl.a. under forberedelse et stort fremstød i USA, hvor de to Oscarbelønnede film jo har haft stor succes. Det vides endnu ikke på dette tidspunkt, om det er muligt at tilvejebringe alle de nødvendige midler, men initiativet er der. Og vi har jo netop Filminstituttet til på det felt at være den udførende kraft. I mange af de sager er det jo ikke Kulturministeriet selv, der skal gøre den praktiske indsats, ej heller altid tage initiativet. Men vi har en række organer, som vi med vilje har lagt kompetencen ud til. Filminstituttet er et af dem, og jeg mener, de er ganske opmærksomme på dette her.

Når det gælder jazzområdet, er der, medgiver jeg, en udvikling i gang i øjeblikket, hvor man måske med grund også fra vores side kunne interessere sig for jazzens muligheder fremover. Men lad nu folkene selv arbejde med sagen, som de er i fuldt sving med. Jeg vil gøre opmærksom på, at vi fra Kulturministeriets side har bidraget til, at radioens Big Band, som jo er meget velanskrevet og anerkendt rundt omkring i verden, har kunnet opretholdes på et tidspunkt, hvor deres eksistens var truet.

Fru Ingerlise Koefoed nævnte, at man under det dansk-franske kulturår inviterede forfattere ned, og at det efterfølgende har givet helt synli-